КАДИЛО

РІК I. ЧИСЛО 8. 15 ЧЕРВНЯ 1916 WINNIPEG, MAN. JUNE 15, 1916 No. 8. VOL. I.

Дума про „делеґата“.

Гей не дивуйтесь, добрії люди,
Що у Ню-Йорку ся стало,
Що Українці геть з поміж себе
Вже Демидчука нагнали.

Він гандлювати хтів Українов,
Хтів Австріякам спродати,
Аби в Вільгельма хрест си залізний
За свою працю дістати.

Аби не стати масом гарматним,
(Як ся війна розпочала)
Став він гадати, як би від війни
Дати геть з Австрії драла.

Тож він до штабу військового пише,
Аби му дали справунок,
Щоб Українцям, що в Америці,
Мав він зробити вербунок.

Хитрий ,,Хахол'' одурив Австріяна,
Геть до Ню-Йорку з'явив ся,
Радий що тіло привіз із душею,
Що у траншеях не бив ся.

Та в Америці якось тра жити,
Тай і домів повернути, —
Став тоді Семцьо си міркувати,
Як межи дощ ся звахнути.

Склав він геть з себе ранґу військову,
А ,,делеґатом'' назвав ся,
Геть від Василька та Кости аж з Відня
Повноміцництва діждав ся.

Сойми скликає, фонди збирає,
Русь-Україну спасає,
А по тихенько до Австріяка,
До конзуляту вчащає.

І подає там рапорти до Відня,
Що Українці здуріли:
Геть в Америці, на Австріяка
Вже всі Вкраїни зложили;

Що страйкувати будуть в фабриках,
А там і Канаду звоюють,
Хоч з Українов не знати що буде,
Але Габсбурґів вратують.

,,Та як Вкраїні державою бути,
То Україні служити!''
Те зрозуміли Вкраїнці у Стейтах
Й стали Австрійців гонити.

І Демидчук ґеть збрати ся мусить,
А з ним і усі Австролюби!
В ґору вкраїнський прапор піднесімо,
Вільна Вкраїна най буде!

Ню-Йорчани.

о. Проколупій.

Місіонар.

Дуже ті милять ся, що думають відвернути нарід від попів оповіданями про нечесне поводжене духовних пастирів. Всім тим писакам варто вже раз на завжди облишити свої даремні заходи публічевя попівства, бо їхня писнина все 'дно, що ношене води решетом, бо нарід потребує спасеня і буде триматись навіть чорта, колиб тільки бути спасеному. Та щоб поперти наше твердженє доказом, розкажемо тут про одного православного місіонаря, котрий будучи душпастирем на одній москофільській кольонії в Альберті, провадив пяцьке та розпустне житє, але не тільки не зрадив проти себе своїх парафіян, а вони й сами почали робити те саме, що й їхній духовний вожд, і коли він умер на запалене горівки, то архиерей не годен був їм догодити, бо жадного такого другого не мав вже.

Коли б. Паладій зістарів ся і не годен був постигати за молодими офіцирами того торпедовця, на котрім він служив за сповідника, коли вже його ноги відмовились відгинати »кан-кан« з Француженками у парижських спелюнках, коли японські гейші в Нагазаках попитуркували його, сміючись з його старости, то б. Паладій був приневолений вступитись з служби в маринарці і подав прошене до своїх зверхників, щоби сї відпустили його на спочивок до його монастиря. У прошеню він пояснював, що вже за старий гойдатись на хвилях...

Вернувсь б. Паладій до свого Лубенського монастиря в осени, коли вже листе поопадало з дерев і червоним злотом встелило ґрунт монатсирського парку. На голих гільках висіли ще деподе забуті волоські горіхи та яблока. Гайвороне літало чорними ключами, обсідало дзвіницю і сумно крякало. А там і дощі почали перепадати. Непогода позаганяла черців до келій і вони збували нудьгу осени грою в »бите горіхів«.

— Отсе приїхав вже я до вас вмирати, сказав б. Паладій витаючій його братії. І ся думка, що вже його житє кінчить ся, невідступно посіла ним. Він виходив поза мури і, дивлючись на завмираючу натуру, з жахом пропибав ся думкою, що ось і він має зівянути і зогнити як той лист під дощем. Аби відігнати сумні думки б. Паладій пив, а впиваючись сатанів, уявляв собі, що він на торпедовці, кричав і комендував черцям пускати міну. Тяг аналой, клав його під столом і провадив бій з невидимим ворогом. Потім зривав ся до танцю, гадаючи, що він у якімсь портовім вертепі. А відтак сидів і трусив ся як миша, з заплющеними очима.

— Дивіть ся, як його гріхи трусять, сміялись черці.

Перебув б. Паладій так в монастирі до Різдва, а по Різдві не годен вже був витримати: він, що звик до вічної мандрівки, не міг сидіти на одним місци, йому було нудно, тісно, його поривало відразу на всі чотири кінці світа. На щасте б. Паладія прийшов з Синоду до монастиря лист, з запитом, чи нема там між черцями такого, що хотів би поїхати на місійну роботу до Канади. Брат Паладій зголосив ся і поїхав прилучитись до православної місії в країні яворового листя.

Ви певно здивуєтесь, що православна церква має в Канаді (чи деб там не було) свою »місію«. Се правда сміх! Наша напів поганська православна Русь потребує сама місіонарів до наверненя її до дійсного християнства, а то, на тобі, місіонарів в культурний світ висилають! Чи не на те, щоб його запаскудити? Незабаром дочекаємось, що Патаґонці та Кайсак - Киргизи позакладають теж у Ню Йорку та Винніпеґу свої місії!... Та не дивуймось, в природі є зубочена, одним з таких зубочень є і »православна місія«.

Дістав б. Паладій парафію десь на північ від стації Лемонт, межи українськими фармерами з Галичини замотеличеними »русским календарем« та »йорчиками«. Фармері були богаті і мали про свого духовного вітця порядну резиденцію попри церкву. Фармерки дбали, щоб б. Паладієви нічого не бракло. А він нічого не потребував, тільки аби було що впити. Роздобув собі коника та санки і їздив в потребі до Лемонту, де незабаром дістав від всіх пяків прозвище »The old Devil«, хоч по анґлійськи не знав ані слова і не хотів знати, лаяв Анґлію і радив фармерам спродувати ся та переселятись на Сибір, де обіцював по 15 десятин кождому. Поводив ся б. Паладій з своїми парафіянами гостро, кождому найбогатшому казав »ти« і починав лаятись за найменшої дурнички.

Та темні фармері, бувші панські форналі, терпіли, боючись навіть чого злого подумати проти свого духовного наставника. А дивлючись як той пе, і собі пакували в санн мішки з збіжем і гонили до Лемонту, не боючись нарікань своїх жінок. Коли-ж б. Паладій хотів свобіднійше забавитись, то їхав до Едмонтону, де тоді все йшло в рух: дім о. ігумена, автомобілї і не знати ще що!...

Та зима, котрої брат Паладій прибув до Алберти, була люта. Морози почались від Різдва і не розсідались. На запущене б. Паладій був в Едмонтоні. Забавлялись в отця ігумена. Всі пішли вже спати, але б. Паладій впившись до зеленого змія« сидів за столом, щось по тихенько скавулів і коли час від часу розбирав, що проти него стоїть фляшка, наливав собі тремтячою рукою і знов завмирав. Так аж до рана. Враці мав вертатись з вісьмогодинним потягом. Вже доходила 8-ма, а б. Паладій ще не існував.

— Брате Паладію, таж потяг утратив! крикнув до него о. ігумен.

Паладій схопив ся і зачепивши на одно плече кожух, побіг Кіністіно вулицею. Якраз тягаровий потяг переходив потихеньку вулицю. Гурма українських робітників стояла коло треки, ждучи коли потяг перейде.

— Хлопці! киньте мене до ваґону! крикнув до них б. Паладій.

Ті добрі души схопили старого і вкинули в розчинені двері першого воза.

— Ци бачили, піп »трен« »бітув«! сміявсь Гарний Капуста.

В полудне б. Паладій був вже в Лемонті. Змерз. Пішов грітись до »бари«. »Грівсь« до якої третої, потім як вже не годен був намацати на »барі« шклянки, виточив ся на двір і поплентав ся до заїзду, де стояла його кобильчина. Стаєнні посадили місіонаря на санки, кинули йому на карк поводя і пустили коняку домів.

— Але то її оводи пообсідали!... привиділись йому з пяних очий серед зими оводи на кобильчині; б. Паладій подія їх обігнати. Схопив кобильчину за хвіст. Та метнула ногами і пігнала, піп випав з саний і довго волік ся по дорозі зачепленний за бороду важками. Нарешті відірвав ся, скотив ся в рів і так там лежав обличем у сніг.

Його парафіяне більше-менше пяні їхали з Лемонту один за другим, бачили свого пастора і казали: »Ото твердий Москаль, і серед зими потрафить на дворі спати, ану, ци замерзне ци ні?« Нарешті, котрийсь тверезіщий забрав б. Паладія і привіз до резиденції.

На другий день б. Паладій був хорий. Лежав в ліжку цілий день і стогнав під кожухом. В хаті ніхто не запалив а він не годен був підвестись. Так аж до вечера. У вечері одна молодиця фармерка переходила поуз резиденції. Вона знала, про неміч »батюшки«; побачила, що у вікнах не світить ся, а з комина не йде дим і подумала: »Ото доступлю ся царства божого, як обійду еґомосця«. Зайшла до хати:

— Славайсу... ніхто не відізвавсь, тільки на ліжку хтось стогне.

Молодиця намацала зимну піч:

Осел відпущеня.

Трагі-комедія на тлі українського „політичного" житя в Сполучених Державах.

Дія І.

В канцелярії Р. Н. С. сидить Ардан на самоті, засмучений та згризений.

Ардан: Ні, я не годен витримати, серце мені пукає? Коли далї так піде, то наш „союз" має пропасти. Мене кольки колють, коли „Свобода" дістає одного нового передплатника або У. Н. С. нового члена! А тепер та „Федерація Українців в Злучених Державах"! Демидчук усе загріб у свої руки; Січинського запріг до роботи як якогось форналя, а „Свобода" росте! а У. Н. С. росте! бо вони, бачте, вони тільки мають монополь до визволеня України... Що робити, як перетягти те сліпе щасте на наш бік? ля, як? Ой, чорте, дай ради!

Стечишин (заходить до канцелярії): Чого хочете?

Ардан: То ти Гильку?... А я аж зляклав ся, хоч в жадну нечисту силу не вірю... Демидчук, Січинський, „Свобода", „У. Н. С."...

Стечишин: Розумію... Вам розходить ся аби тих не було, а були: Ви, „Народна Воля" та „Р.Н.С."...

Ардан: Але як же то зробити? Тепер як Ортинський відемігрував на лоно Авраама і між католиками лишились самі півголовки, та стара роспутниця знад Гудзону захопить провід над цілою стейтською Україною!..

Стечишин: Не гнівіть ся!

Ардан: Маєш спосіб?.. (хапає Гилька за руку.)

Стечишин: Дивіть ся. (подає Арданови допись з недавно відбутого мітинґу, на котрім промовляв Цеглинський, що йно прибув з Швайцарії.)

Ардан (читає): Та тут пишеть ся, що він виступав гостро проти Австрії... Се Цеглинський, щось подібного съпіває як той Крат... Вмалюй йому кілька ляпнів, як ти знаєш..

Стечишин: Ні! Нам власно треба поперти Цеглинського...

Ардан: Що базікаєш? А Австрія?!

Стечишин: Чи не бачите, що заносить ся на війну Америки з Нїмцями. Краще нам заздалегідь усунутись, як то зробив др. Сіменович. Тай мало надії щоб Німці виграли.

Ардан: Та як же його так раптовно відмінювати фронт?

Стечишин: То лишіть мені, я в своїм житю багато фронтів відмінив.

Ардан: А на кого ж тоді опремось, себто яка буде в нас орієнтація?

Стечишин: Так як і завжди: долар.

Ардан (цілує Стечишина в чоло): Злото ти моє каліфорнійське!.. Але Січинський?..

Стечишин: А чи йому не все 'дно якому союзови служити? Прецінь він тепер Демидчука не потребує, бо Австрія вже не годна до него вчепитись. То вже лишіть мені, якось воно буде!

Дія ІІ.

Пару день пізнїйше. Та сама канцелярія. Присутні Ардан, Стечишин та Січинський.

Стечишин: Розумієте як чудово буде. Ми проголосимо Демидчука австрияцьким аґентом, а враз з ним опублічнимо „Свободу" і „У. Н. С." Напишемо також не подаючи імен і назвиско, що дві українські часописї, одна дневник, а друга що виходить тричі на тиждень, та трох якихось людців, що хочуть по війні вертати до краю — орґанізують „австрійський трост" — і тим способом віджeнемо нарід не тільки від старого союза, але і від „Провідїня".

Ардан: Чудово! дипльомат! отсе я розумію! (затирає від задоволеня руки.)

Стечишин: А ви, д. Січинський, підробіть соціялістів.

Ардан: [поконуючись]: Невже ви, д. Січинський, згодитесь взяти посаду редактора в „Робітнику"?

Січинський (кривлючись): Та де? То вони самі вигадали дати мене членству У. Ф. С. П. під голосоване... Де б я тим бабрав ся. Мені ще не хочеть ся здехнути з голоду.

Ардан: Добре кажете...

Стечишин: Зле кажете, власне, то добре аби д. Січинський згодив ся про людське око бути редактором „Робітника".

Січинський: Я не годен з ними нічого вдіяти. З Канади понаїздило стільки таких запеклих інтернаціоналістів, що вже мій вплив між українським робітництвом щезає! Якісь Дмитришини, Ладани, Коржі, Ткачуки з своїми пролетарськими ідеями чисто завернули голову нашим хлопам. Вони жадають, щоб я покинув „Ф. У. в З. Д."! Хочуть, щоб я був інтернаціоналістом.

Стечишин: То й будьте. Прецінь я теж інтернаціоналіст, але даймо на то, коли обставини змушують то був і консерватом і що не знати чим годен бути. Ви в Америці ще зелений, але я бачу у вас біснесову жилку. Ви розумієте, що перше долар, а потім ідея. Тай се ясно. Досить, що ви себе раз наравили...

Січинський: То ж що робити?

Стечишин: Обіцюйте тим соціялістам, що будете писати їм до „Робітника" інтернаціоналістичні дописї, а в дійсности гніть їх туди, аби лишились хвостом до нашої „Ф. У. в З. Д." Прецінь ви людина осьвічена і невже ви не годні забити баки якомусь Дмитришинови чи Круковим?

Ардан: А що з того буде?

Стечишин: Що? А то, що всіх їх запряжемо до нашого новосоюзівського воза. Під кличем „визвіл України" замотаємо усім голови так, що незабаром, що наш гурт скаже, то має бути сьвятощами для всіх і вся.

Ардан: Себто ми станемо необмеженим міродайним кругом ту в Америці.

Стечишин: І в Канаді і в старому Краю.

Ардан: Дац'ит, дац'ит! О, не дурнож тебе Сиротюк виплекував три роки на фармі. То пусте що Крат кричить, що ти йому, нічого не заплатив та що окунка тобі убране спаскудила... Але голова!

Січинський: А що з Цеглинським. Він щось нїби інтернаціоналїст...

Стечишин: Власне ви з Цеглинським грайте на інтернаціональну дудку, я яко католик буду заграваги католикам, д. Ардан поворожить коло протестантів, Борисько колпачитиме голови вільнодумним і „Ф. У. в З. Д." стане тою машинкою, через яку нам натечуть в „Народну Волю" та Р. Н. С. золоті річки!

— Єгомосцуню! де у вас сірники лежать? Може б я вам пропалила.

— То хто? захрипів голос з ліжка.

— Та се я, Іванова жінка.

— Сірники у мене під подушкою, іди сюди.

Не встигла молодиця запхати долоні під подушку, як почула, що її обхопили за шую зимні сухірляві руки..

— Єгомосцю!... Гвалт, — ратуйте!...

На щасте побожної молодиці переходили поуз резиденцію два фармері.

Ну, і щож ви собі думаєте, чи нагнали від себе фармері того попа? Де там! Кількох нагнали власних жінок і почали сидіти з другими »на віру«, от що.. А б. Паладій ширив свою місійну роботу аж до великодних свят, аж тоді йому запалилось в середині горівка і сконав неборак, а москофіли фармері гірко плакали на його похороні. Та не в Лубнях під тихими липами довелось спочати б. Паладієви, а під канадійськими трипетами, і не закує йому в головах зазуля, але вают завіє в зимку.

Отже бачите з житеписа б. Паладія, що піп наймерзеннійшим своїм поводженем не зразить народу. Тож лишіть псувати по дурному папір, та виписувати на духовенство казна що, бо все 'дно люди не послухають.

Вербунов.

Українські „попи" в Канаді

(Наукова розвідка.)

В Канаді завдяки пастирській діяльности его преосьвященства ще лишилось жадного жонатого попа; усі кавалери, що належуть до чернечого стану, поділені між два ґатунки о. о. Василіян та о. о. св. Спаса. Богато з них ще молоді віком, та які не пожаліли завинути свою молодість у чернечу рясу ради ідеї.

Др. К. Олька.

Місяць май.

Місяць Марець належить до котів, але місяць Май се місяць соловейків, квіток та кохання. Ще за часів поганьства Тевтонці та Славяне присьвачували Май богині весни та росплоду. Христіянство середневіча не могло вигнати впливу весни з людського житя і попи мусіли посьвятити місяць Май Небесній Матері... Тай перетримують навколюшках цілий місяць вечерами в Галичині хлопців та дівчат попри фіґури, аж стемніє, щоб йти домів... Се робить ся для охорони молодіжи від впливів майового повітря на нерви.

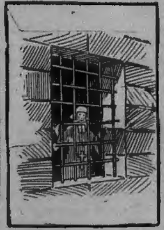

„Удари, громе,
Над тим домом,
Над тим домом,
Де мремо ми,
Де мремо ми, пропадаєм,
Пропадаючи співаєм
Аллилуя!..

Т. Шевченко.

Крик з неволі.

Черниця: Люде, ратуйте!

Потребують дівиць.

В ч. 20 „К. Р." є поміщена статя о. П. Каменецького під запитом „Чого нам треба?" В тій статі між иньшим автор скаржить ся, що Українки не дуже записують ся у черниці:

„Рівнож дуже сумно вдаряє в очі недостача покликань дівиць до чина с. с. Непорочного Зачатія Божої Матери. Се один одинокий чин в Канаді, де наші дівиці покликані ласкою Божого сьвітла, можуть на рівні з священиками, хоч не в повнім значінню того слова, нести поміч і пільгу".

„Також am жаль подумати, що в цілій Канаді — в просторі 18 раз більшім, як австрійська монархія, є ледво 38 Сестер!"

Далі автор заохочує дівчат до впису покликом:

„Ану, спробуйте тепер в сім місяцю маю!" і т. д.

Після нашої думки автор не має рації нарікати на наших дівиць, що мало вписують ся у черниці. Прецінь Канада не Австрія, а друге, що їх є й так аж 38, коли попів усего яких 28, тож кращеб звернув свою увагу шановний автор на парубків.

Пояснене скорочень.

Часом читаючи ґазети, особливо стейтові, наші люди подибують скорочені слова і не знають як їх прочитати. Понижче ми пояснимо кілька з них.

(С.) — се значить московське слово „сволочь", по нашому „наволоч" або „паскудство".

Др. — загально вживаєть ся до скорочення титула „доктор", але часом значить „драб" і „дурень".

о. — часом буде „отець", але здебільшого „осел", або по славянськи „олух царя небесного".

С. С. — инколи значать „сестри" [черниці], але дослівно, то буде „собаче стерво".

б. — є другою літерою абецадла, а також часом вживаєть ся для скорочення чернечого терміну „брат", хоч здебільшого буде „бугай".

Н. З. Д. М. — мож читати: „Непорочне Зачатіє Діви Марії", але і так: „Невинні Зведені Дівчата Молоді".

На фармах.

(Перед церквою).

Піп: — А дивіть-но Василю, ваш кінь випряг ся з воза, положив ся під дерево і спить.

Василь: — А то бестія! Видно він мусів наслухатись єгомосцевого казаня проти „Кадила" та безбожників, коли заснув так смачно.

Січинський: Алеж нарід згулюкає на нас, що ми так раптово відвернулись від Австрії.

Стечишин: Нам треба заслонити себе ослом відпущеня.

Ардан: Що се таке?

Стечишин: Алеж який у вас, Ваню, мідяний лоб. А ще політик!.. Нам треба скласти усе наше австролюбство на одного з поміж нас і най люде на його гулюкають, а ми найдужче.

Січинський: А як нарід похопить ся?

Стечишин: Дурне! Наш нарід темний як ніч. В Стейтах нема ані одного, щоб відважив ся виступити проти нас, або вмів те зробити.

Ардан: Когож на віслюка?

Стечишин: Демидчук!..

Ардан: Дац'ят! Дац'ят! пугачику мій шкляноокий, де ти так тої політики набрав ся?

Стечишин: Що ж ви думаєте, чи я дурно час гаїв у Кратовій науці?..

Ардан: Крат, Крат... Не кракай Гильку, бо накрачеш тої біди нам на голову.

Січинський: То Демидчука на віслюка?

Усі (піднесено): Демидчука на осла відпущеня! Гурра!!!

Дія III.

Нора в „Цвілих Нетрах". Присутні Ардан, Ревюк, та Стечишин, потім сходить ся яких 50 нюйорчан, котрі нічого не знають про змову. При кінци приходить Січинський та Цеглинський. Коли уже всі зібрані, з'являєть ся замотаний у плащ закриваючи полою лице Демидчук у крисатім брилі в ролі Рінальда Рінальдіного.

Демидчук (відважно, вважаючи себе за ватажка зібраних і глянувши на Цеглиньского): Панове, насамперед я жадаю аби в тій же хвилі сей пан (вказує на Цеглиньского) виніс ся звідси!

Січинський: Чому?

Демидчук: Він посьмів на вічах виступати проти Австрії і мене!

Січинський: Так щож?

Демидчук (здивовано): Як? Незабувайте в чиїй ви хаті!

Січинський: Фю-фю! Я вже Австрії не потребую!.. (до зібраних) Панове! справа України се наші сьвятощі!

Усі: Так!

Січинський: Пане Демидчук, чи то правда що ви інформуєте австрійського конзуля, хтіли брати від него пейду та нічого не знаєте що дієть ся з Українцями в Австрії?

Демидчук: Так.

Ревюк: Панове! Який же з него делеґат? Се шпіцель, що стежить наші кроки!

Демидчук: Пане Ревюку, пане Січинський! Чи вам у голові попереверталось? Та я ж робив те що й ви!

Січинський, Ардан, Ревюк, Стечишин: Лож! Зрадник України! Австрійський аґент! Геть звідси!

Редактор „Свободи" (до зібраних): Панове! се напасть на др. Демидчука!

Стечишин (до Лотоцького): Забирай ся австрійський підлизнику. Тут нема місця запроданцям між чесними Українцями.

Демидчук: Панове! що з вами сталось, та прецінь ми ж спільно провадили бизнес.

Ардан (про себе: Еге спільно, лише адвертайзмував „У. Н. С.")

Ревюк (на Демидчука): Ти пройдисьвіте, опусте ти навіть не „делеґат", ти не маєш жадного права бути тут межи Українцями, бо ти навіть не Українець, але ніґер з Гонолюлю! Панове, лишіть його, ходімте геть!

Усі виходять; лишаєть ся тільки Демидчук та Лотоцький.

Демидчук: Пане редакторе! щож се?

Лотоцький: А се, що вас зробили ослом відпущеня!

Фінал.

„Народна Воля" ліпить ся, Сіменович проголошує „невтральність". Демидчука „екскомунікують". Народова в голові чисто поперекручувалось!

В РЕСТАВРАЦІЇ У ЛЬВОВІ.

— Що ясний пан кажуть собі дати?

— Передовсім я не шляхтич, щоби мене ясним паном називати.

— То нічого не шкодить, бо ми тут кождого батяра так титулуємо!

Скотина.

— Тату, чого ваша твар така запухла?

— Вкусив мене овад.

— А що то є овад?

— Овад... тоє видиш свинку, така муха, що сідає лише на скотину...

В домі хорого попа.

Піп: Справедливий пане неба! Верни мені лише здоровле, а з охотою від'ам тобі цілий свій маєток!

Попові кадо лікаря: Чи чуєте, пане доктор, які неможливі річи плете вже наш парох?

Найстарший і найбільший руський штор в Вінніпегу!

Родимці! Замість в чужих купуйте все у свого, де дістанете все добре і дешево. Звертаю увагу тих, що роблять на секціях, що в мене можете дістати всего, чого лише вам потреба... Тут подаю ціни дечого і так:

Фунт файної солонини	18ц.
1 фунт ковбаси по	15ц.
Фунт заяця	25ц.
Кук-гем фунт	35ц.
1 фунт вуджених шолдрів	19ц.
Файний бекен фунт	25
Файний сир, хто бере з пейлом фунт	9ц.

Чого вам треба, удавайтесь до мене і довідуйтесь листовно, бо ціни дуже часто зміняють ся. Гроші на замовлене прошу слати наперед. За чесну і скору услугу ручимо. Спробуйте а певно подякуєте. Продаємо також кропаї до зубів і муку...

Пишіть, або приходіть на добре знану вам адресу:

The N. J. P. D. E. Balan Co.

448 KING STR. PHONE ST. JOHN 66 Winnipeg, Man.

КАДИЛО

гумористично-сатиричний місячник. Виходить кождого 1-го. Коштує на рік 50 центів.
Поодиноке число 5 центів.
П. Крат редактор.

Адреса:

KADYLO

BOX 3542 Winnipeg, Man.

KADYLO

The Canadian Ukrainian HumoristicGazette, issued every 1st of each month. "KADYLO" is the best medium to reach 200.000 Ukrainians in Canada and 500.000 in the United States.
Subscription in Canada and the United States, $0.50 per year.
Advertising rates on application.

Address: KADYLO Box 3542 Winnipeg, Man.

„Кадило" потребує 500 нових передплатників.

Любі наші Приятелі!

Ви любите „Кадило", бо воно „не загортає нічого в паперці", бо „Кадило" кадить відважно кождому, хто тільки прошпетить ся перед нашим народом. І Вас приятелів „Кадила" є велика кількість. В самім Винніпеґу в день видання „Кадила" розкуповують поверх 600 чисел. До Сполучених Держав висилаємо поверх 2.000 „Кадил". По всіх містах Канади (окрім передплатників) розпродує ся по книгарнях коло 1,000 „Кадил" кождого видання. Се все показує, що „Кадило" зуміло знайти прихильність в серцях кількох тисяч думаючих Українців. Та, мовляв, соловейка піснями не нагодуєш. Так і з нами. Завдяки війні папір страшно подорожів, за обравки фабрики друть скіру, а з дійсности доходи „Кадила" такі мізерні, що відчуваєсь великий брак „ладану" і мусимо „з ощадности" кадити лише раз на два місяці. А се тому, що купуюча „Кадило" на стендах чи по книгарнях, Ви, любі Приятелі, не переконались, що вигіднїще-б було для кождого з Вас запренумерувати „Кадильце" впрост собі до хати. Во з книгарень ми маємо дуже малий дохід. В книгарнях хай купують „Кадило" паламарі для попів, „патріоти" для дописий та ті, що ще непереконані. А Ви, котрі вже добре завудили свою душу в „кадильнім димі" мусите ставати сталими передплатниками.

На червень і липень ми потребуємо 500 нових передплатників! Тому кождий хто перечитає се число, повинен зараз прислати 50 ц. до кадильного асентерунку!

Гей, зробіть так! Дайте „ладану", а ґарантуємо, що такий „окур" зробимо, що не то що „чорні духи", а навіть нечиста сила винесеть ся геть з цілої Північної Америки! Амінь.

о. Прокопуній.

Се і те.

Сатирик-гумориста відчуває правдиву розкіш духову, правдиву сатисфакцію, коли бачить, що своїм пером трафив в саме серце. Хоть в Канаді дуже трудно відчути се. Вали, чоловіче, як в бубен тих грубо-скірних „лідерів" та тих дурносьвітів в реверендах, а те стерно стоїть як знаровлена кобила!

А преціньі сим грубоскірцям вдасть ся часом так шмикнути за скіру, що з болю, сейчас денунціюють тебе аж до уряду в Отаві. Так було і є з нашими католиками та їхніми прихвостнями. Коли Крат попік їх трохи окропом, то сі заревіли як воли перед смертію і давай оскаржати його перед урядом, що Крат німецького походження, що Крат будучи ще в Росії підчас революції різав новаків, що Крат пише революційні книжки, що Крат найнебезпечнїйший чоловік для Росії, і т. п. дурниці. Біда лише в тім, що уряд не привязує богато ваги до сих оскаржень, а католицька голота аж кипить з гніву, що Крат ходить ще свобідно по Винніпеґу. Так так, панове католики тай ви всілякі Божіноси, вам тепер не лишаєсь нічого більше як тільки оскаржити Крата до Прайві Каунсіл в Лондоні, бо тут „натінґ дов"...

Ой, тяжко треба працювати, щоби здобути собі таку сатисфакцію!

„Кан. Русин" заливаєсь слезами, що невірна Італія не хоче згодитись, аби папа був репрезентований на мирових переговорах. Вкінци бідачисько таки потішає себе надією, що папа не лиш візьме участь в мирових переговорах, але і відбудує своє „царство римське" та стане королем сеї землі.

Так, так, дурень думкою багатіє. А врештою яка з сего користь для католицьких овечок? Таж для них все одно призначене папою лише царство небесне, а земське, ег, не для пса ковбаса.

Телеґрами.

ЛЬВІВ: Провідник всехполяків прочитавши в „Робітнику" статю д. Січинського щоби приналежність Галичани рішити голосованем, кивнув пальцем в черевику ! — пукві сьміху.

ВЕРЛІН: Найшов ся в Німеччині один чоловік що не хоче мира, а провадження дальшої різні. Його показують в клітці по всіх більших містах.

НЕБО: Кайзер не маючи сили здобути Вердуна, післав до неба ультіматум, жадаючи, що або Пан Біг згодить ся поперти виключно Німців, — або Німці розпічнуть сейчас бомбардоване неба. На внесок сьв. Петра ультіматум одноголосно зістало відкинене, а сьв. Михайло сейчас видав розказ скріпити всі небесні форти та оборонні лінії.

ВЕРЛІН: Німецьке правительство розвязало справу недостачі поживи в надзвичайно вдоволяючий спосіб: Видано цісарське розпорядженє до всіх горожан, щоб як найскорше всі повирізували собі на час війни жолудки.

РИМ: Як звісно, папа римський проголосив відпустову молитву за миром, за котру кождий побожний католик дістає 300 днів відпусту, коли відмовляє сю молитву кождого дня і голосно зітхне при кінци. А що мир таки не приходить, „сьвятий отець" облумує тепер нову молитву за миром. І ся напевно викличе мир, бо при відмовлюваню її з початку треба чихати, відтак кашляти а вкінци побожно пошкрібати себе лівою рукою в лисину і кивнути пальцем в черевику.

ВІДЕНЬ: Старий монарха Юсько ослаб в тої журби, що від кількох місяців газети цілковито забули писати про його смерть, та похорон.

ПЕТРОГРАД: З жалю заамордованим монахом Распустином, чорносотенці постановилй видати кльозетовий папір з його портретом, щоб сим чином вічно пригадувати собі його великі діла для них...

Запусти в Манiпеґу.

Гей, брате Русини, вірні гей той кає кутуліків! Вим се стік жи вам правду кау, жи серце ми пукає з желю. А то пудлук того интересу, жи рахувати наше віра в Манітобі пішла на бубин. Се чистий цуд прачистої матінки шош вітримав як замикали бари навіки віков. Ая! Кау вам жи в нас в Манiпеґу на трицетого пірвого мая то так як який похорон цилі вокавія буль. Люди зібралиси коло виликої цекин, тай по місті перейти ни мож було, бо то рахувати кужлия вірний кутуляв ніби хтів попрощатися в вовковитов, а бартинди, най му маму свисни, як вгапели, али за то кужлин попамнітає жи напив си ледви погами пльонтав. Кау вам, так си кужлин хльоннув, жи до вечера Вонтеріо і Манорка були сухі, жи й язик не було в шо помачети. А то кау вам, жи навіть наші баси платили: „Бойс, коман дринк", бо то доходит вже послідна година. Али то раз був запуст! А типер молю си до пречистої матінки, жиби тих преставтів холера відушила, жи вони ни хоте пити тай нам нидают. От так псують нам нашу кутуліцку релігую, жиби вони всі віздихали, бо то ше гіршиє накоренок від жилівского. То добре, жи типер я пожичив в Піта двацітьпеть талярів тай накупив трохи, али шо буди як се минеси? Ніби чого ту сидіти? Каут пити сундову воду, та най і гуси пют ни я, бо нашо марнувати за дурно гроші, коли від сундової води ніколи чоловік вохоти нибуде мати! А вешц прошу вас брате Русинів з Гамирики, подайти ми аґресу такого плейсу в Гамириці, де наше віра моцно тримає си, а я збиру білше бойсів тай втічу з сеї засохлої Манітоби.

Гарі з Манорки.

Свиня — свинею.

Несе мужик у ночовках
До дому сьвячене:
Яйця, паску і ковбасе
Й порося печене.

І порося — як підсвинок,
Та ще й з хроном в роті...
Несе бідний, тай спітнув ся
У самім болоті.

І хибнулись нові ночви,
Затряслось сьвячене.
І в болото покотилось
Порося печене.

Глянув мужик на болото,
Посвистав до лиха,
Відвернув ся на бік плюнув
Тай промовив стиха:

„Та свиня таки свинею!
Правду кажуть люди:
Сьвяти еї, хрести еї —
Все свинею буде!"

Від наших „вірлят".

Winnipeg Man 6. 16 th

Durnyj Rydaktoru KadylaMaju cZesc napysaty do tebe paro Slyw otwojim durnym Kadyli ja pereczy taw twoje Kadylo perszyj Raz jak jest tut u Canadi wze 7 Rokiw otoz ty duraiu bilszy nyZojisz niczo tylko o u Kraini o Cerkwi taj o Ksiondzach i Sestrach i tak daliotoz jatobi Skazu szczoty nysnajesz jesze nowyt szczo u Kraina znaczyt i zwytki wona sia wziola i chto wona jest Boja baczu szczoty pidesz naprotyw druhich gazet szczowy pyszut za u Krajini i czowony Robbiat mityngi i tak dali i wony prosiat ofdab u krainy i kazys szczowony cyhanut hroszi wid ludyj to ne tak nyjest jaly nyznajess szczo wony pysza i szczowo ny Robiat to nikoly ny pchaj tam nosa tam hde du klabno ny razumijesz lazy pryznaji nydury nikoho Durniu PanZywyj DakZy typysZy zo Ksondziw za druhihi tak dokZy szcZotysia natim RozomijesZ szcZotobi ksondz zloho zrobyw szcZotobi sestry zloho zrobyly i tak wsi inszi taz ja dobry znaju szcZoty takij durny jak czytywyk z Liwo-i nohi

Ja dumaju jaly jabym dotebe pryjszow i kazaw tobi swoje imia pidpysaty toty beresZ Pjuro taj chrestyk Robysz toty durniu durnyj sam i ludyj w Blud pchajesz czomu ty nynapyszysZ szczos mudroho jak swit jide jak druhomu pomyszesy do bru Radu daty ty Dorthi Sang bobycz opisujes swojich wlasnych ludyj czyty za buw jak wys dawno Stokolosu jiw taj wchodakach chodyw wkorczmi naczowaw

aty Paskudnyj Galicyiony ty wse i do cisara lizysz i do sebe i wsiady taty zebraku zria wys yak to toj Dub wlisi szyty baczyw cakolu szyty skinczyw jaki gimnazyji totut ty pryichaw do Canady taj wze sie nasmiwojesz zy swoho wlasnoho Brata aty galony wuszywy taj zakliatyj

Dalsy ty dumajess szczo jestym jak tut rudoklos albo szczo jajestym robytnykym tylko w korti ja dumaju scz oja bym potrafywbilsy durnych riczyj wydumaty jak ty otoz jatobi durniu kazu nyszmiszy swoho narodu taj nypchay ich wblud bo wony i tak wze dosyt dum; wtim tiaszkim Rocipyszy sobi aly szczos Mudroho jak druhi Gazety angielski polski taj nimcki i Ruski aly ny Bojki takiji jakty pyszesz chodacnyku Dalszy jabym tebe prohyw szczoby ty podaw swoju fodografiju wdruhim czysli nechaj jabym tebe zobaczyw chtoty jest za takij Ryluk Swynieczyj i podaj myni hdety meszkajesz durniu ja dumaju szczoja sie stobom maju zdybaty napewno wtojczas taty zymnom pobalakajesz i jatobi rozkazu zawsio dukladniszy jak swit i de toja takich durnych Riczyw duzy nylublu otoz proszu tia podaj myni jakis cwoji Enformysion nechaj jatebe znaju A ja Dumaju szczoty budesz kolidowaty seho Roku u Brandon Man i to nywdowhim czasi boja takich wze panyw dosyt tam pislaw naswoju Ruku i jaly tytam nydy Stanycz to bud pewnyj szczo ja tobi karki pokruczu tut u Winnipegu

otoz ny zabuwaj Sukij Synu zy twoja maty z roskoho Rodu tylko uwazaj szczo bys ny buw Kalikom.

Yours very Truly
dont for get me
wot i wtol you
Singnet

Встидаесь...

— А що чувати з вашим братом, якого я не бачив вже віддавна?

— Я не маю вже брата.

— Що таке? Чи вмер може?

— Ні, він став попом...

Сказав правду.

Безбожник здибав ся з попом тай каже: Але-ж як вас розуміти? Христос ходив пішо, а ви їздите автомобілем? То ви так йдете його слідами?

Ва, каже піп, ми так далеко вже зашли ся від Христа, що пішо неможливо дігнати його.

Ґазда до наймита: Гей хлопче! пітов-бись хоч у неділеньку сьвяту до церкви!

Наймит сердито: Іду вже, іду — (а до себе:) але чорта з'їш, як ся тобі буду Богови молити.

В Америці.

Всі є рівні, каже право,
Бідні й капіталісти;
Є богаті, вічне сиіті,
Й голодні, що хочуть їсти.

— Єгомосцуню! де у вас сірники лежать? Можеб я вам пропалила.

— То хто? захрипів голос з ліжка.

— Та се я, Іванова жінка.

— Сірники у мене під подушкою, іди сюда.

Не встигла молодиця запхати долоні під подушку, як почула, що її обхопили за шую знані сухірляві руки..

— Єгомосцю!.. Гвалт, — ратуйте!...

На щасте побожної молодиці переходили поуз резиденцію два фармері.

Ну, і щож ви собі думаете, чи нагнали від себе фармері того попа? Де там! Кількох нагнали власних жінок і почали сидіти з другими »на віру«, от що.. А б. Паладій ширив свою місійну роботу аж до великодних свят, аж тоді йому запалилась в середині горівка і сконав неборак, а москофіли фармері гірко плакали на його похороні. Та не в Лубнях під тихими липами довелось спочати б. Паладієви, а під канадійськими тришетами, і не закує йому в головах зазуля, але виют завиє в зимку.

Отже бачити з житєписа б. Паладія, що піп наймерзеннійшим своїм поводженем не зразить народу. Тож лишіть псувати по дурному папір, та виписувати на духовенство казна що, бо все 'дно люди не послухають.

Вербунок.

Українські „попи" в Канаді

(Наукова розвідка.)

В Канаді завдяки пастирській діяльности его преосьвященства не лишилось жадного жонатого попа; усі кавалери, що належуть до черничого стану, поділені між два ґатунки о. о. Василіян та о. о. св. Спаса. Богато з них ще молоді віком, та які не пожаліли завинути свою молодість у чернечу рясу ради ідеї.

Др. К. Ольна.

Місяць май.

Місяць Марець належить до котів, але місяць Май се місяць соловейків, квіток та кохання. Ще за часів поганьства Тевтонці та Славяни присьвячували Май богині весни та росплоду. Христіянство середневіча не могло вигнати впливу весни з людського житя і попи мусіли посьвятити місяць Май НебесніЙМатері... Тай перетримують навколюшках цілий місяць вечерами в Галичині хлопців та дівчат попри фіґури, заки стемніє, щоб йти домів... Се робить ся для охорони молодіжи від впливів майового повітря на нерви.

Удари, громе,
Над тим домом,
Над тим домом,
Де мрemo ми,
Де мремо ми, пропадаєм,
Пропадаючи співаєм
Аллилуя!..

Т. Шевченко.

Крик з неволі.

Черниця: Люди, ратуйте!

Потребують дівиць.

В ч. 20 „К. Р." є поміщена статя о. П. Каменецького під заголовком „Чого нам треба?" В тій статі між иньшим автор скаржить ся, що Українки не дуже записують ся у черницки:

„Рівнож дуже сумно вдаряе в очі недостача покликань дівиць до чина с. с. Непорочного Зачатія Божої Матери. Се один одинокий чин в Канаді, де наші дівиці покликані ласкою Божого сьвітла, можуть на рівні з священиками, хоч не в повнім значінню того слова, нести поміч і пільгу".

„Також аж жаль подумати, що в цілій Канаді — в просторі 18 рав більшім, як австрійська монархія, є заледво 38 Сестер!"

Далі автор заохочуе дівчат до вписуу покликом:

„Ану, спробуйте тепер в сім місяцю маю!" і т. д.

Після нашої думки автор не має рації нарікати на наших дівиць, що мало вписують ся у черниці. Прецінь Канада не Австрія, а вдруге, що їх є й вже аж 38, коли попів усего яких 28, тож кращеб звернув свою увагу шановний автор на парубків.

Пояснене скорочень.

Часом читаючи ґазети, особливо стейтські, наші люди подибують скорочені слова і не знають як їх прочитати. Понижче ми поснимо кілька з них.

(С.) — се значить московське слово „сволочь", по нашому „наволоч" або „паскудство".

Др. — загально вживаєть ся до скорочення титула „доктор", але часом значить „драб" і „дурень".

о. — часом буде „отець", але здебільшого „осел", або по славянски „олух царя небесного".

С. С. — инколи значить „сестри" [чернички], але дослівно, то буде „собаче стерво".

б. — є другою літерою азбецадла, а також часом вживаеть ся для скороченя черничого терміну „брат", хоч здебільшого буде „бугай".

Н. З. Д. М. — мож читати: „Непорочне Зачатіє Діви Марії", але і так: „Невинні Зведені ДівчатаМолоді".

На фармах.

(Перед церквою).

Він: — А дивіть-но Василю, ваш кінь випряг ся з воза, положив ся під дерево і спить.

Василь: — А то бестія! Вжино він мусів наслухатись єгомосцевого казаня проти „Кадила" та безбожників, коли заснув так смачно.

Січинський: Алеж нарід згулюкає на нас, що ми так раптово відвернулись від Австрії.

Стечишин: Нам треба вислонити себе ослом відпущеня.

Ардан: Що се таке?

Стечишин: Алеж який у вас, Ваню, мідяний лоб. А ще політик!.. Нам треба скласти усе наше австролюбство на одного з поміж нас і най люде на його гулюкають, а ми найдужче.

Січинський: А як нарід похопить ся?

Стечишин: Дурне! Наш нарід темний як ніч. В Стейтах нема ані одного, щоб відважив ся виступити проти нас, або вмів те зробити.

Ардан: Когож на віслюка?

Стечишин: Демидчук!..

Ардан: Дац'вт! Дац'вт! пугачику мій шклянооокий, де ти так тої політики набрав ся?

Стечишин: Що ж ви думаете, чи я дурно час гаїв у Кратовій науці?..

Ардан: Крат, Крат.. Не вракай Гальку, бо вкрячеш тоі біди нам на голови.

Січинський: То Демидчука на віслюка?

Усі (піднесено): Демидчука на осла відпущеня! Гурра!!!

Дія III.

Нора в „Цвілих Нетрах". Присутні Ардан, Ревюк, та Стечишин, потім сходять ся яких 50 нюйорчан, котрі нічого не знають про змову. При кінци приходить Січинський та Цеглинський. Коли уже всі зібрані, з'являеть ся замотаний у плащ закриваючи полою лице Демидчук у красатім бирлі в ролі Рінальда Рінальдінього.

Демидчук (відважно, вважаючи себе за ватажка зібраних і глянувши на Цеглинського): Панове, насамперед я жадаю аби в тій же хвилі сей пан (вказує на Цеглинського) виніс ся звідси!

Січинський: Чому?

Демидчук: Він посьмів на вічах виступати проти Австрії і мене!

Січинський: Так щож?

Демидчук (здивовано): Як? Незабувайте-в чиїй ви ласці!

Січинський: Фю-фю! Я вже Австрії не потребую!.. (до зібраних) Панове! справа України се наші сьвятощі!

Усі: Так!

Січинський: Пане Демидчук, чи то правда що ви інформуете австрійського конзуля, хтіли брати від него пейду та нічого не знаете що діеть ся з Українцями в Австрії?

Демидчук: Так.

Ревюк: Панове! Який же з него делеґат? Се шпіцель, що стежить наші кроки!

Демидчук: Пане Ревюку, пане Січинський! Чи вам у голові попевертaлось? Та я ж робив те що й ви!

Січинський, Ардан, Ревюк, Стечишин: Лож! Зрадник України! Австрійський агент! Геть звідси!

Редактор „Свободи" (до зібраних): Панове! се напасть на др. Демидчука!

Стечишин (до Лотоцького): Забирай ся австрійський підпанишку. Тут нема місця запроданцям між чесними Українцями.

Демидчук: Панове! що з вами сталось, та прецінь ми спільно провадили бизнес.

Ардан (про себе: Еге спільно, лише адвертайзмував „У. Н. С.")

Ревюк (на Демидчука): Ти пройдисьвіте, ошусте ти навіть не „делеґат", ти не маєш жадного права бути тут межи Українцями, бо ти навіть не Українець, але ніґер з Гонолюлю! Панове, лишіть його, ходімте геть!

Усі виходять; лишаеть ся тільки Демидчук та Лотоцький.

Демидчук: Пане редакторе! щож се?

Лотоцький: А се, що вас зробили ослом відпущеня!

Фінал.

„Народна Воля" лінить ся. Сіменович проголошує „невтральність". Демидчука „екскомунікують". Народови в голові чогось поперевручувалось!

В РЕСТАВРАЦІЇ У ЛЬВОВІ.

— Що ясний пан кажуть собі дати?

— Передовсім я не шляхтич, щоби мене ясним паном називати.

— То нічого не шкодить, бо ми тут кождого батяра так титулуємо!

Скотина.

— Тату, чого ваша твар така запухла?

— Вкусив мене овад.

— А що то є овад?

— Овад... тое видиш синку, така муха, що сідає лише на скотину...

В домі хорого попа.

Піп: Справедливий пане неба! Верни мені лише здоровле, а з охотою віддам тобі цілий свій маєток!

Попові-жадо лікар: Чи чуєте, пане доктор, які неможливі річи плете вже наш парох?

Найстарший і найбільший руський штор в Вінніпеґу!

Родимці! Замість в чужих купуйте все у свого, де дістанете все добре і дешево. Звертаю увагу тих, що роблять на секціях, що в мене можете дістати всего, чого лише вам потреба... Тут подаю ціни дечого і так:

Фунт файної солонини	18ц.
1 фунт ковбаси по	15ц.
Фунт заяця	25ц.
Кук-гем фунт	35ц.
1 фунт вуджених шолдрів	19ц.
Файний бекен фунт	25
Файний сир, хто бере з пейлом фунт	9ц.

Чого вам треба, удавайтесь до мене і довідуйтесь листовно, бо ціни дуже часто зміняють ся. Гроші на замовлене прошу слати наперед. За чесну і скору услугу ручимо. Спробуйте а певно подякуєте. Продаемо також кроплі до зубів і муку...

Пишіть, або приходіть на добре знану вам адресу:

The N. J. P. D. E. Balan Co.

448 KING STR. PHONE ST. JOHN 96 Winnipeg, Man.

Пожаль ся Боже.

Пожаль ся Боже над своїм стадом,
Котре хоч з ,,басом", ходить неладом
І діл твоїх не розуміє.
Пожаль ся, Боже, бо зле ся діє!
Пішли їм духа, щоб помудріли
І ,,праведним путем" ішли до ціли;
Во і якже се, щоб з дому твого
Робили буду — розсадник злого?
От я там бачив — вірні молились,
А по молитві щиро...,сварились:
Ну, та і за що? от ради сьвічі!
Пожаль ся, Боже, бо зле, йдуть річі.
І чи не дурні і Твої люди?
У тебе сьвітел так повно всюди:
Сонце і місяць і ясні — зорі,
А людм сьвічку? — вони є хорі.
Тяжко здуматись, діло негоже;
Чи тра Ти сьвічі? Пожаль ся, Боже!
Сів тай думаю про просту масу.
,,Діло рук твоїх" з давного часу.
Чуєш Ти, Боже, тай подиви ся
На ,,твар" свою, на твої ,,лиця"
Чому так темні, такі бездушні,
Тай своїм ,,басам" такі послушні?
Який пожиток Тобі з кадила,
Хибаж у Тебе треба смердила?
А вже у Тебе пахощів много:
Квіток, лелїїв та зіля того.
А за ті гроші, що сьвітло зіло,
Можна-б завести 'якесь краще діло.
Скарбів у Тебе, Боже, є повно,
А у людий брак їх головно,
Ти ,,сотворив" металї в землї,
Щоб уживали ті люди темні,
А не Тобі їх в церкву давали,
Щоб відтак звідтам попи їх брали.
Творив Ти людий на свою думу;
Чи не забув їм дати розуму?
Як позабув Ти, то дай їм нині,
Бо вже аж гидко... з тої кирині,
Яку ті темні барани Твої
Роблять зі сьвіч, лямпок та олоїв...
Ой сумно, сумно, коханий Боже,
Глядіть на твоє племя вороже!

Дума Притча.

Поклик до просьвіти.

Чи спиш брате чи дрімаєш,
Чи ще хочеш спати?
Чи ще хочеш сам на себе
Кайдани кувати?
Вільна думко і свобідна,
Хто про тя не дбає,
Той не розум, а полову
У голові має.
А хто тебе вільна думко,
Марне покидає
Сей чоловік гірш скотини,
Що в лісі,блукає.
Не спи, брате,та не дрімай,
Бо пора вставати,
Пора панські та попівські
Кайдани порвати.
Ми бо братя чорнороби,
Дуже довго спали,
А пани нас із попами
В кайдани скували.
Отже, братя, всі як один
Руки си подаймо,
Свої права без брязни,
Силов добуваймо.
Як весь народ стане в ряди,
Й подасть собі руки,
То задрожать гнобителї
З страху і розпуки.
Тай не будуть далї попи
Нас пеклом страхати,
Бо пекла вже досить маєм,
Чого-ж ся бояти?
Милий брате, чорноробе,
Горнись до просьвіти,
Як сам будеш просьвічений, —
Навчиш й свої діти.
А як будеш попів слухав,
Пекла ся боятя,
Вічно будеш сам на себе
Кайдани кувати.
Одно я ще тутка скажу,
Щом мав на примітї,
Много Шмідів і Мацохів
На широкім зьвітї.

Іван Ковальський

Откровеніе.

Поясненя патріярха Макария.

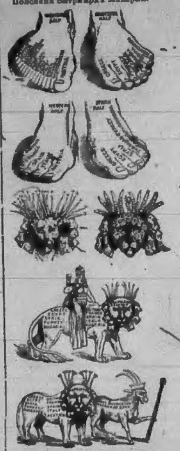

Перші ноги визначают, же нарид поділив ся на малих круліків президентив, а має бути оден сліжинскій народ тол ворд білдінг. Другі ноги се сермдуща покоть, яики царив и князив. Трете голови визначают антихриста, що толочут библию і бидний нарид. Четверте, папа антихрист сїв фалшиво на всих проти науки Христа. Пято, визначає грецию вид якої весь свит походит смиренно. Роги старій и новий завит, а фуїти друг наш на рид бидний за слюби, а я беру за парастас и службу божу кілько чія ласка, за хрестиси траба гроший, а ягня або порося в обмину вид фармерив, а шисті 75 центів. Заслюби вид бидних 6 дул. а вид богачив 9 дуль. а 2 дулари з того на бидних робитникив. Со хорон вдовицам за дурно а ґаздам за 3 дол. і трохи горбати и кави в обмі ну як в старим завиті. Вудка бире по 30 дол. а в старим завиті не платили грошми. За висвячене на священика беру 20 дуларив, на хорпіскопа 27 д. 30 цент. а на викарного іпіскопа 32 д. 42 центи. Хто не має гроший, то я приймаю в рухомих движимостях як ягнятко, телятко або бика. Вивід даю за два голубці або два пироги й куру і вина, бо горилки нима вже, бо я заштапував. Має бути одна ерусалимска церква, Аминь.

Архипапа, Архицар, Архигетман,
Архипатріярх словенского народу

МАКАРИЙ.

Скомунікація всим царисланим и єзуїтам. Най Вудка напише лїпше и докаже мині, що се неправда. Я старший вид Вудки, моя організація.

На ,,ладан" зложили: Г. Гованюк 50ц., Л. Мудрий 25ц., Василь Галушинський 25ц. і М. Білявський $1.50.

Піп: — Так мій дорогий приятелю: царство боже маємо тут на землі.

Голодний робітник: — А до чорта! Се є чисте пекло бути в сім небі і не знати про него!

ЧИТАЙТЕ

ГАЙДАМАКИ — Тижневу українську поступову часопись орган Української Запомогової Робітничої Організації в Злучених Державах.

Річна передплата в Злучених Державах $1.50

В Канаді і за границею $1.75.

,,Haydamaka"

515 So. Broad Street Trenton N. J

Збирайте датки на пресов. фонд Кадила

КАДИЛО

Рік I. Ч. 1. | 1-го Січня 1918 р. | TORONTO, ONT., JANUARY 1,1918. | № 1. VOL. I.

РОСІЯ: ВЕСЕЛИХ СЬВЯТ, КУМО!

КАДИЛО

РІК І. Ч. 1. | 1-го Січня 1918 р. | TORONTO, ONT., JANUARY 1,1918. | № 1. VOL. I.

РОСІЯ: ВЕСЕЛИХ СЬВЯТ, КУМО!